

TẬP 24
HỒI 235

Không Hồi Hận

Quỷ Lệ lòng như lửa đốt, toàn lực phóng đi. Trên đường hấn qua, nhất thời hai bên hoa cỏ cây cối ngã rạp ra như bị nước biển từ trên cao ập xuống. Gió thổi rất mạnh, với tốc độ này, trên khuôn mặt đã bắt đầu lộ vẻ đau đớn nhưng hấn chẳng thèm đếm xỉa tới. Lúc này, trong tâm trí hấn chỉ còn nghĩ đến Tô Như đang ở rừng trúc phía sau núi.

Nghe tiếng Đại Hoàng sủa vang bên tai, có vẻ như bị kích động dữ dội, Quỷ Lệ từ dưới chân núi len lỏi sau những bậc thềm đá như một mũi tên vọt thẳng lên. Ở giữa không trung, Quỷ Lệ như thấy tim mình lạnh buốt. Bất giác cơ thể không tự điều khiển được, người hấn run lên một cái, rồi từ từ hạ xuống.

Trên mặt đất, không biết từ lúc nào xuất hiện một người cùng với một huyết mộ bên cạnh. Hai bên có hai đồng đất bùn, trông vẫn còn ẩm ướt, đích thực là Tô Như vừa bối lên. Biết rõ công năng của huyết mộ ấy, Quỷ Lệ mặt chẳng còn chút sắc. Tại đó, di thể của Điền Bất Dịch đang nằm an tĩnh, tịnh không có chút cử động. Quỷ Lệ hết nhìn sang dáng vẻ của Tô Như lại nhìn sang Điền Bất Dịch, thực đã không còn cử động nữa.

Bên cạnh, Đại Hoàng đang nhìn chăm chăm vào Tô Như, sủa vang lên.

Quỷ Lệ lòng chìm đắm, cứ nhìn vào thân ảnh tiêu tụy trước mặt, hấn rốt cuộc cũng chẳng dám đối mặt với khung cảnh khủng khiếp ấy. Lúc này, trên bậc đá đằng sau hấn, từ từ xuất hiện một bóng dáng trắng toát, đích thị là Lục Tuyết Kỳ. Nàng đang đứng ở xa, lặng yên mà nhìn vào.

Quỷ Lệ áp chế những tình cảm rối ren trong lòng, kêu khẽ: "Sư nương?"

Tô Như cả thân thể bất động chẳng có chút hồi ứng.

Quỷ Lệ từ từ bước tới, mỗi bước nặng nề vô cùng. Đại Hoàng vẫn còn sủa, nhưng hấn như không nghe được gì. Chung quy, hấn cũng đến sát gần Tô Như, trong miệng khẽ nói: "Sư nương... đừng làm con sợ..."

Quỷ Lệ nghiêng chặt răng, dụng lực xoay thân thể Tô Như lại: một khuôn mặt tươi vui xuất hiện trước mắt hấn.

Tô Như đang cười, khoe miệng tựa hồ như rất hài lòng, có lẽ bà đã cùng đi với trượng phu rồi.

Cơ thể vẫn còn ấm, thần tình rất điềm tĩnh, đoan trang nhưng đích thực là đã hết sinh khí.

Đại Hoàng sửa lên cường nộ, thanh âm dần dần trở nên khàn đặc!

Quý Lệ hai đùi mềm nhũn, ngồi phịch xuống. Suốt một lúc lâu, đầu óc hẳn chỉ còn trống rỗng.

"Sư nương đã mất rồi..."

Trong đầu hẳn, thanh âm ấy cứ vang vọng mãi không thôi.

oOo

Hôm sau, các mạch đều nhận được tin buồn từ Đại Trúc Phong, thủ tọa Điền Bất Dịch cùng phu nhân Tô Như cả hai đã ly thế.

Vợ chồng Điền Bất Dịch ở Thanh Vân Môn địa vị không nhỏ, rất có danh vọng. Tin buồn này đã làm chấn động cả trên dưới Thanh Vân Môn, tức thì vô số đồng môn tới Đại Trúc Phong để viếng. Điền Linh Nhi ở Long Thủ Phong nghe tin vội vàng chạy về. Các bậc trưởng lão các mạch nhớ lại tình nghĩa ngày nào, dù tất cả đều tu đạo rất cao những vẫn có một số người không kềm nổi phải rơi lệ. Trong số ấy có cả người rất thân với Tô Như, chính là thủ tọa Tiểu Trúc Phong: Thủy Nguyệt đại sư.

Không khí tang thương bao trùm mọi nơi, nhưng len lỏi vẫn có một chút khác thường. Với địa vị của Điền Bất Dịch, các mạch khác đều đến đông đủ, chỉ duy có Thông Thiên Phong, dù các bậc trưởng bối cũng đã đến, song môn chủ của họ - Thanh Vân trưởng giáo Đạo Huyền chân nhân lại chẳng thấy tăm hơi. Điều này khiến người của Đại Trúc Phong có cảm giác như bị Thông Thiên Phong coi thường.

Đại đệ tử Đại Trúc Phong Tổng Đại Nhân là người rất trọng hiếu, sắc diện rất bi thương, đang đi tiếp các đồng môn. Đến lượt trưởng môn đệ tử Tiêu Dật Tài, Tổng Đại Nhân chẳng thèm cung cung kính kính, trên mặt thoáng vẻ tức giận, tiếp đón một cách lạnh nhạt. Tiêu Dật Tài tự thấy thẹn, chẳng dám phân bua, chỉ cười khổ, không nói lời nào.

Hương khói nghi ngút, tiếng than khóc liên miên. Cả ngọn Đại Trúc Phong cũng trở nên tĩnh lặng, không khí buồn thương ảm đạm, là nỗi buồn nhớ cố nhân, nhẹ nhàng trôi đi trong thanh tĩnh, lan tỏa khắp nơi.

Người ta sống cả đời, chết rồi không biết còn hay gì chẳng? Nếu quả có thực, chẳng biết giờ này, người ấy lạc vào chốn huyền minh cảm thấy thế nào? Mong rằng Diên Bất Dịch không phải đau buồn!

oOo

Một thân ảnh hưởng từ Thanh Vân Sơn đang nhẹ nhàng hạ xuống, trông có vẻ mờ mờ. Lúc này đã quá giờ Ngọ, bóng dáng ấy một mình bước vào thành Hà Dương.

Trên đường dòng người qua lại đông đúc, dù cho những ngày nhiệt náo đã không còn nữa. Có thể thấy thành trì này đang dần dần khôi phục sinh khí. Có người lúc xảy ra họa kiếp đã bỏ đi giờ trở về, cũng có người may mắn còn sống sót. Những đứa bé lại dần dần lớn lên, hết đời này đến đời khác, cứ sinh sôi mãi.

Quý Lệ đứng ở góc đường, trầm mặc trông theo dòng người đông đúc. Những con người mà hắn không hề quen biết cứ đi qua trước mặt, như từng con sóng nhỏ lăn tăn chẳng biết bao giờ ngừng. Trôi theo dòng người, xung quanh hắn ai ai cũng giống nhau. Bọn họ sinh, lão, bệnh, tử, cứ an định theo dòng luân hồi.

Tại sao loài người vẫn cứ sống?

Quý Lệ đột nhiên chìm trong suy tưởng. Sư phụ cùng sư nương đã mất rồi, ngay trước mặt mình. Với nỗi đau đớn dày xé tim phổi, hắn đứng lặng người, quả thực hắn đã mỗi một lần rồi.

Cuộc đời này, tự hắn cũng biết rằng hắn đã trải qua một con đường dài, dẫu rằng nó chưa đã kết thúc.

Bất giác, hắn lại trở về với hiện tại. Xung quanh nhiều thanh âm truyền lại. Tiếng rao bán, tiếng hô hào. Thậm chí có cả điều hắn từng muốn, từ từ truyền lại, là thanh âm của người cha đang dạy con. Những gì nghe thấy thật rõ ràng, trước những thanh âm ấy, hắn lại rơi và cõi xa xăm, trong mộng lung, hắn thấy mình chẳng giống ai cả.

Theo bước chân vô định, hắn đến một nơi. Trước mắt là tửu lâu, hắn có cảm giác là bảng hiệu này mình đã gặp ở đâu rồi. Hắn cố nhớ, rồi chợt như phát hiện ra điều gì, hắn bước tới trước.

Tửu lâu cũng khá vắng vẻ, hiển nhiên là chưa khôi phục lại được sau trường hạo kiếp. Một tiểu nhị ra tiếp đón, cười cười hỏi: "Khách quan, ngài dùng cơm hay rượu ạ!"

Quỷ Lệ trầm mặc, nhất thời không nói được lời nào. Từ sau khi xuống đỉnh Thanh Vân Sơn, hắn như người mất hồn, tựa hồ chốn đô thành này chẳng làm hắn tốt lên chút nào. Cái cảm giác ấy, đích thực có vài phần tuyệt vọng. Mười năm về trước, mắt nhìn thấy Bích Dao thay hắn nhận lấy một kiếm. Tuy nhiên mười năm sau, hắn đã thay đổi, chẳng còn chút cuồng hận nào, chỉ còn lại cảm giác bi thương.

"Khách quan, khách quan?"

Tên tiểu nhị tăng thanh âm lên, đánh tỉnh Quỷ Lệ. Hắn giật mình ngược đầu lên, rồi chậm chậm đi đến một góc yên tĩnh ngồi xuống.

Tên tiểu nhị đi theo, lại nở một nụ cười, nói: "Khách quan, ngài dùng chút cơm chứ ạ?"

"Nơi này..." Hắn chậm rãi nói, hốt nhiên từ sâu trong ký ức hiện lên địa phương này, dè dặt hỏi: "Nơi này có 'Thanh chưng mị ngư'?"

Tên tiểu nhị hơi giật mình, lập tức lại cười, nói: "Khách quan chắc là khách quen trước đây của chúng tôi, cái món 'Thanh chưng mị ngư' đích thực là chiêu bài trước đây của chúng tôi, bất quá hiện tại không còn nữa."

Quỷ Lệ ngạc nhiên hỏi: "Tại sao thế?"

Tên tiểu nhị nhún vai nói: "Tất cả là do lũ thú yêu. Vào ngày thú yêu chiếm cứ nơi này, trong chu vi trăm dặm vô số bá tánh gặp tai ương. Những ngư nhân sống ở ven sông ngoài thành chẳng còn một ai. Đến bây giờ, quả thực loài 'mị ngư' rất hiếm có."

Quỷ Lệ như thấy mất mát một thứ gì, sắc diện có phần ảm đạm. Tên tiểu nhị cũng cảm thán một lát, lại trở về việc chính, vội vàng hỏi: "Khách quan, ngài dùng ít món khác chứ ạ?"

Quỷ Lệ nhìn vào trong, nói: "Được rồi, cho vài cân rượu."

Tên tiểu nhị gật đầu, chuyển mình đi. Chạy được nửa đường, ngoài cửa có ba người tiến vào. Tên tiểu nhị lấy làm lạ, hôm nay có vẻ như buôn bán phát đạt. Ngay lập tức, hắn vội chạy đến tiếp đón. Ba người ấy dường như có chút lưỡng lự. Bất chợt một người trong bọn họ buột miệng thốt lên, thanh âm có phần hơi phân vân.

Quỷ Lệ nghe thấy thanh âm dường như quen quen, liền quay đầu lại, hắn bỗng giật mình, cứ tưởng chẳng còn cơ hội gặp nhau nữa, thế mà ngay trước mặt đích thị là ba người: Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn cùng với Dã Cầu đạo nhân. Âm thanh ấy đích thực là từ miệng Chu Nhất Tiên.

Chẳng biết thế nào, khi nhìn thấy ba người ấy, trong người hắn một cảm giác thân thiết dâng trào. Cảm giác này tịnh không phải đến từ sự quen biết mà là do tâm trạng lúc bấy giờ của hắn, nó cũng khiến hắn vơi bớt nỗi buồn phần nào.

Sự ngạc nhiên trên khuôn mặt của Chu Nhất Tiên đã biến mất. Vừa cười, lão vừa tiến tới, trong tay vẫn cầm cán trúc, phía trên là tấm vải "Tiên nhân chỉ lộ" đang bay phấp phới. Tới trước mặt Quỷ Lệ, lão nói: "Quả thực không thể ngờ rằng chúng ta lại gặp nhau tại nơi này."

Khóe miệng Quỷ Lệ thoáng cười nhưng rồi biến mất, đoạn nói: "Tiên bối, mời ngồi."

Chu Nhất Tiên gật đầu, chẳng khách khí liền ngồi xuống. Tên tiểu nhị chạy lại, cười nói: "Các vị cùng nhóm ạ!"

Chu Nhất Tiên nhìn hắn nói: "Nói nhảm, không phải cùng nhóm mà cùng ngồi một chỗ à?"

Tên tiểu nhị gật đầu lia lịa, nói: "Phải, phải, mời các vị cứ ngồi, tôi đi chuẩn bị rượu thịt, sẽ mang đến lập tức."

Chu Nhất Tiên cười lớn, kéo tên tiểu nhị lại, không suy nghĩ gọi luôn bảy tám món ăn, ba bốn bình mỹ tửu. Tên tiểu nhị gật đầu lia lịa, nhanh chóng chạy đi chuẩn bị.

Tiểu Hoàn ở bên, trái với vẻ mặt đang cao hứng của gia gia nàng, sắc mặt nàng hơi sa sầm, trông thật khó coi. Nhìn Chu Nhất Tiên kéo tiểu nhị lại, nàng đã hơi nghi ngờ, khi nghe gia gia gọi, nàng ráng sức nhẫn nhịn. Đợi tiểu nhị đi xa, không còn nhẫn nhịn được nữa, nàng cười nhạt với Chu Nhất Tiên, nói: "Gia gia, ông kêu quá nhiều đồ ăn, tuyệt chẳng phải là nhìn thấy ân nhân cứu mình tại đây mà muốn báo đáp ân tình?"

Chu Nhất Tiên sắc mặt trầm xuống, nói: "Tiểu Hoàn, người nói gì vậy, ta cùng với vị huynh đệ Quỷ Lệ có mối giao tình. Chút rượu thịt ấy há lại to tát gì?" Nói xong, lão quay đầu lại phía Quỷ Lệ, thở một hơi rồi lắc đầu nói: "Cậu xem, khắp thành Hà Dương, hạo kiếp qua lớn, mọi người chẳng còn ai muốn coi tướng nữa, đời quả thực gian nan..."

Tiểu Hoàn nhìn vào Quỷ Lệ, lại quay sang Chu Nhất Tiên, sắc mặt chợt hồng lên. Quỷ Lệ tựa hồ chẳng để ý tới, chỉ nhẹ nói: "Phải, hồi ta còn trẻ lão trượng đã chiếu cố cho nhiều lần, giờ nhân tiện ta đáp tạ luôn."

Tiểu Hoàn sắc mặt lại hồng lên, chỉ thấy Chu Nhất Tiên đang hớn hở, gật gật đầu rồi cười nói: "Tốt, tốt!"

Dã Cầu đạo nhân hết nhìn Tiểu Hoàn lại quay sang Quỷ Lệ, muốn nói gì song lại thôi.

Bấy giờ, tiểu nhị đã mang món ăn tới, cùng với hai bình rượu. Chu Nhất Tiên chẳng khách khí cầm ngay lấy một bình rót đầy chén, đưa lên nói: "Chúng ta đi khắp nơi, giờ lại tương ngộ nơi đây, quả thực là có duyên phận, uống một chén nào."

Nói đoạn, lão ngược đầu lên uống một hơi, rồi gật gật đầu, tựa hồ như rất mãn ý. Quỷ Lệ thấy bộ dạng của lão, khỏe miệng khế nhích nhưng chẳng thấy cười, giờ da thịt hần đã cứng rắn vô bì, chỉ sợ có cười cũng chẳng thấy được. Hần cầm chén rượu đưa vào miệng uống. Sau một lúc, hốt nhiên hần thở dài một tiếng, kèm theo là một sắc diện vô cùng đau khổ, dường như có điều gì đã khiến hần thương tâm. Uống cạn, hần chậm rãi hạ chén xuống.

Bấy giờ, ở bên cạnh Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn không chịu được nữa nhéo gia gia nói: "Duyên phận à, chẳng phải lúc ngoài cửa, thấy có người ngồi đó, tiện miệng ông kêu đại lên để mong kiếm cái ăn mà không phải trả à?"

Chu Nhất Tiên sắc diện chẳng đổi, chỉ nhìn Tiểu Hoàn nói: "Trẻ nhỏ chỉ biết nói xàm, trẻ nhỏ chỉ biết nói xàm."

Quỷ Lệ chẳng để ý đến những lời của Tiểu Hoàn, phảng phất có điều gì đó khiến hần không yên, hình như hần đang nghĩ ngợi gì. Tiểu Hoàn biết hần nhiều năm, nhìn thấy thần tình Quỷ Lệ lúc này, bất giác hơi lo lắng, không nhìn được hướng về phía Quỷ Lệ nói: "Huynh có chuyện gì à?"

Quỷ Lệ trầm mặc một lúc, rồi chẳng hồi ứng Tiểu Hoàn, chỉ quay sang Chu Nhất Tiên nói: "Tiền bối."

Chu Nhất Tiên đang rót một chén nữa, nghe thấy liền cười đáp: "Chuyện gì?"

Quỷ Lệ mục quang sâu thẳm, hạ giọng nói: "Ta nhớ mười năm trước, lúc hạ lai Thanh Vân Sơn ta chỉ là một tên thiếu niên, tại thành Hà Dương lúc ấy, có phải lão đã từng xem tướng cho ta?"

Chu Nhất Tiên lần Tiểu Hoàn đều giật mình, Dĩ Cầu đạo nhân thì ngơ ngác, sự thể mười năm về trước thế nào tự nhiên hần chẳng biết gì. Chu Nhất Tiên lông mày nhăn lại, tựa như đang nghĩ gì, nói: "Ta vẫn nhớ, nhưng sao người đột nhiên hỏi việc ấy."

Nói xong, gương mặt lão đột nhiên trở nên thần bí, hạ giọng nói với Quỷ Lệ: "Với người sau mười năm, dường như lời bói lúc ấy của bọn ta chẳng linh, chắc chẳng phải người muốn lấy lại tiền chứ?"

"Gia gia!" Tiểu Hoàn hét lên với Chu Nhất Tiên, dường như nàng không còn nhẫn nhịn được nữa, xô mạnh Chu Nhất Tiên qua một bên, nói với Quỷ Lệ: "Quỷ Lệ đại ca, huynh có sự gì, có thể... nói tôi nghe?"

Quý Lệ nhìn Tiểu Hoàn, trong đôi mắt mỗi một ánh lên sự ấm áp, nhưng hần chỉ nhè nhẹ lắc đầu nói: "Ta chẳng có ý gì, chỉ muốn thỉnh lão tiên sinh một chuyện."

Chu Nhất Tiên sửa lại tư thế, ho lớn một tiếng, tức thì khí phái tiêu sái xuất hiện trở lại, nhất thời ở một góc nhỏ của lầu lâu chợt sáng lên, nhìn vào chỉ thấy bóng lão độc tôn.

"Người muốn nói gì?" - Lão điềm đạm nói - "Do giao tình của ta với người, không có chuyện gì là không thể nói, bất quá giờ ta chẳng có tiền để trả."

Vừa nói xong, lão chẳng nhìn gương mặt đỏ lôm của Tiểu Hoàn bên cạnh, chỉ nhìn vào nhân tình của Quý Lệ.

Quý Lệ mỉm cười khi nhìn thấy gương mặt của Tiểu Hoàn lúc bấy giờ, nhưng rồi chuyển hướng sang Chu Nhất Tiên, gương mặt chìm trong miên man, nói: "Tiền bối du ngoạn nhân gian, kiến thức phi phàm, ta có một việc đã khắc trong tim từ lâu, giờ muốn thỉnh vấn tiền bối, ngài nói xem, chúng ta đang sống ở trên đời là vì cái gì?"

Lời nói vừa dứt, Tiểu Hoàn cùng Dã Cầu giật mình, chỉ thấy Quý Lệ vẫn không đổi sắc. Chu Nhất Tiên thì nhăn trán, sắc diện đùa bốn biển mất, thần tình trở nên trang trọng. Lão tịnh không có một lời hồi đáp. Sau một hồi trầm ngâm, lão mới từ từ nói: "Người thần sắc dị thường, rốt cuộc những ngày qua đã gặp những chuyện gì không vừa ý?"

Quý Lệ trầm mặc một lúc rồi hạ giọng nói: "Ân sư và sư nương của ta đã mất rồi."

"A!" Tiểu Hoàn cùng Dã Cầu đạo nhân giật nảy mình. Chu Nhất Tiên nhăn trán, cảm thán nói: "Điền Bất Dịch đã qua đời, thật là đáng tiếc."

Quý Lệ im lặng, Chu Nhất Tiên nheo mắt lại, sau đó thần sắc trở lại như thường, nói: "Sắc diện người bị thống vô cùng đích thực là do sinh ly tử biệt, đây là việc thường tình trên thế gian, không ai có thể tránh được, người vốn không phải là người thường, hà tất lại quá trầm mê?"

Quý Lệ sắc mặt đau khổ vô cùng, nói: "Nhưng hai người bọn họ đã ra đi, thực sự ta rất đau lòng?"

Chu Nhất Tiên nhẹ nói: "Trong trường hợp này, cái gì dành cho người, người cứ nhận lấy, hà tất phải tự làm khổ mình?"

Quý Lệ giật mình, từ từ đáp: "Cái gì dành cho ta, cái gì dành cho ta?"

Chu Nhất Tiên nói: "Ta hỏi người, lúc sư phụ sư nương người tạ thế, họ có oán hận gì không?"

Đầu Quỷ Lệ từ từ gục xuống, một lúc sau mới chậm rãi nói: "Không có, ân sư cùng với sư nương ta ân trọng như núi, trước khi lâm chung vẫn quan tâm đến ta, chỉ tại ta là tên đệ tử bất hiếu..." Nói tới đó, hấn nghẹn ngào.

Bên cạnh, Tiểu Hoàn nhìn bộ dạng của Quỷ Lệ, bất giác mắt nàng đỏ hoe.

Chu Nhất Tiên cười nhẹ, trong mắt tinh quang lưu chuyển, như đồng cảm với thế gian trần tục, với thế thái nhân tình ấy, lão nói: "Ta lại hỏi, lúc sư phụ sư nương người tạ thế, họ có hối hận gì không?"

Quỷ Lệ ngập ngừng một lát, rồi từ từ lắc đầu.

Chu Nhất Tiên cười nói: "Quả thực, người nên mừng cho họ, họ chết mà không hối hận, đó chẳng phải là số mệnh họ tốt đẹp lắm sao?"

Quỷ Lệ hướng về phía Chu Nhất Tiên, khoe môi khẽ động, thần tình như rơi vào mê võng.

- o O o -